

Πανειόν - Ο Αριθμός Οκτώ

Επισκόπηση της Τρίτης Γραμμής

Jeff Pippenger

2025-03-17

Ο Σέλευκος Γ΄ Κεραυνός βασίλευσε για σύντομο διάστημα ως βασιλεύς από το 226 έως το 223 π.Χ., προτού δολοφονηθεί ή πεθάνει κάτω από μυστηριώδεις συνθήκες. Ο Σέλευκος Γ΄ υπήρξε ο άμεσος προκάτοχος του Αντίοχου Γ΄. Οι δύο αδελφοί αντιπροσωπεύουν τους «υιούς» του στίχου δέκα, και αντιπροσωπεύουν τον Ρήγκαν και τον Μπους το 1989.

Αλλά οι υιοί του θέλουσιν εξεγερθή, και θέλουσι συνάξει πλήθος μεγάλων δυνάμεων· και εις βεβαίως θέλει ελθεί, και υπερχειλίσει, και διαβή· έπειτα θέλει επιστρέψει, και θέλει εξεγερθή, έως και του οχυρώματος αυτού. Δανιήλ 11:10.

Ο δέκατος στίχος είναι η τρίτη γραμμή και αντιπροσωπεύει τον «καιρό του τέλους» το 1989. Συνδέεται με τον τεσσαρακοστό στίχο του ενδέκατου κεφαλαίου και με το Ησαΐας η΄ 8. Η σύνδεση αυτών των τριών στίχων προσδιορίζει ότι ο ενδέκατος στίχος αντιπροσωπεύει τον τρέχοντα ουκρανικό πόλεμο, με τον Πούτιν και τον Ζελένσκι ως τους αντιπάλους που αντιπροσωπεύονται στη Μάχη της Ραφίας, όπως εκτίθεται στον ενδέκατο στίχο. Ο δωδέκατος στίχος προσδιορίζει τα επακόλουθα του ουκρανικού πολέμου και τη μοίρα του Πούτιν. Οι στίχοι δεκατρείς έως δεκαπέντε είναι η μάχη του Πανίου.

Το θέμα του δέκατου εδαφίου είναι «ο καιρός του τέλους» και, σε συμφωνία με τις αρχές που συνδέονται με την αποσφράγιση της αλήθειας κατά τον «καιρό του τέλους», το εδάφιο αυτό, αν και είναι μόνον ένα εδάφιο, περιλαμβάνει πλήθος προφητικών γραμμών που εκπροσωπούνται σε αυτό. Το δέκατο εδάφιο προσδιορίζει την αρχή της κεκρυμμένης ιστορίας του τεσσαρακοστού εδαφίου, η οποία σηματοδοτεί την έναρξη του κινήματος του τρίτου αγγέλου και της σφραγίσεως των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων.

Ο στίχος συνδέει τους επτά καιρούς του Λευιτικού είκοσι έξι, όπως προσδιορίζονται στο όραμα που αρχίζει στο έβδομο κεφάλαιο του Ησαΐα. Η σύνδεση αυτή σηματοδοτεί τη συνένωση της θεότητας με την ανθρωπότητα, η οποία αποτελεί την ολοκλήρωση του μυστηρίου της ευσεβείας κατά τη σάλπιγγα του εβδόμου αγγέλου, η οποία είναι το τρίτο οὐαί του Ισλάμ.

Το εδάφιο προσδιορίζει το 1989 ως τον καιρό του τέλους, και, μέσω της σύνδεσής του με τις επτά καιρούς του Λευιτικού είκοσι έξι, περιλαμβάνει τη θεμελιώδη αλήθεια του Ουίλλιαμ Μίλλερ και την αποστασία του 1863. Το εδάφιο εγκαινιάζει την κρυμμένη ιστορία του εδαφίου σαράντα. Είναι, επομένως, ουσιώδες στοιχείο της αύξησης της γνώσης που φθάνει κατά τον καιρό του τέλους το 1989 και αρχίζει την προφητική απεικόνιση των εξωτερικών γεγονότων που συγκροτούν την κρυμμένη ιστορία του εδαφίου σαράντα, και, μέσω της σύνδεσής του με τους επτά καιρούς, προσδιορίζει επίσης τα εσωτερικά γεγονότα στην ιστορία μεταξύ του 1989 και του νόμου της Κυριακής.

Ο αριθμός δέκα είναι σύμβολο δοκιμής, και η σύνδεση των εδαφίων με το όραμα του Ησαΐα επτά δίνει έμφαση στην κατανόηση της αλήθειας.

Διότι κεφαλή της Συρίας είναι η Δαμασκός, και κεφαλή της Δαμασκού είναι ο Ρεσίν· και εντός εξήντα πέντε ετών ο Εφραΐμ θα συντριβεί, ώστε να μη είναι λαός. Και κεφαλή του Εφραΐμ είναι η Σαμάρεια, και κεφαλή της Σαμάρειας είναι ο υιός του Ρεμαλία. Εάν δεν πιστεύητε, ασφαλώς δεν θέλετε στερεωθή. Ησαΐας 7:8, 9.

Δεν θα στερεωθείτε, εάν δεν πιστεύετε ότι μία «κεφαλή» αντιπροσωπεύει μία πρωτεύουσα πόλη (Σαμάρεια και Δαμασκός) και έναν βασιλέα (Ρεσίν και Φεκά, ο υιός του Ρομελία). Εάν δεν κατανοείτε αυτά τα τρία εναλλάξιμα σύμβολα, στο πλαίσιο του ὄγδου κεφαλαίου του Ἡσαΐα, ἐδάφιο 8, (το οποίο αποτελεί το ίδιο ὄραμα με το ἑβδομο κεφάλαιο), τότε δεν θα εἴστε σε θέση να ταυτοποιήσετε τον Πούτιν και τη Ρωσία ως τον βασιλέα του νότου στα ἐδάφια 11 ἕως 15.

Διὰ τοῦτο, ἰδοῦ, ὁ Κύριος ἐπάγει ἐπ' αὐτοὺς τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ, ἰσχυρὰ καὶ πολλὰ, τοῦτέστιν τὸν βασιλέα τῆς Ἀσσυρίας καὶ πᾶσαν τὴν δόξαν αὐτοῦ· καὶ θέλει ἀναβῆ ἑπάνω εἰς πάντας τοὺς διαύλους αὐτοῦ, καὶ ὑπερβῆ ὅλας τὰς ὄχθας αὐτοῦ· καὶ θέλει διέλθει διὰ τοῦ Ἰούδα· θέλει ὑπερχεῖλαι καὶ διαβῆ, θέλει φθάσει ἕως τοῦ τραχήλου· καὶ ἡ ἔκτασις τῶν πτερυγῶν αὐτοῦ θέλει πληρώσει τὸ πλάτος τῆς γῆς σου, ὦ Ἐμμανουήλ. Ἡσαΐας 8:7, 8.

Το θέμα του δέκατου εδαφίου είναι μια τριπλή διαδικασία δοκιμασίας, η οποία αρχίζει στον καιρό του τέλους και οδηγεί στο κλείσιμο της δοκιμασίας κατά τον νόμο της Κυριακής.

Και εἶπε, Ὑπαγε, Δανιήλ· διότι οἱ λόγοι εἶναι κεκλεισμένοι καὶ εσφραγισμένοι ἕως τοῦ καιροῦ τοῦ τέλους. Πολλοὶ θέλουσι καθαρισθῆ καὶ λευκανθῆ καὶ δοκιμασθῆ· οἱ δε ἀσεβεῖς θέλουσι πράττει ἀσεβῶς· καὶ οὐδεὶς τῶν ἀσεβῶν θέλει ἐννοήσῃ· ἀλλ' οἱ συνετοὶ θέλουσιν ἐννοήσῃ. Δανιήλ 12:9, 10.

Κατὰ τον «ἔσχατον καιρόν» το βιβλίο του Δανιήλ «αποσφραγίζεται» καὶ ἀρχίζει μία τριπλή διαδικασία δοκιμασίας, ὅπως παριστάνεται με το «καθαρισθῶν, καὶ λευκανθῶν, καὶ δοκιμασθῶν». Οἱ «συνετοὶ» ἐννοοῦν, οἱ «ἀσεβεῖς» δὲν ἐννοοῦν. Ἡ ἔλλειψη κατανόησέως τους, ὅπως ἀκριβῶς καὶ ἡ ἔλλειψη ἐλαίου στὴν παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων, τους οδηγεῖ στὴν καταστροφὴ.

Ὁ λαός μου ἀφανίζεται ἐξαιτίας ἐλλείψεως γνώσεως· ἐπειδὴ ἐσὺ ἀπέρριψες τὴν γνώση, καὶ ἐγὼ θὰ σε ἀπορρίψω, ὥστε νὰ μὴ μου εἶσαι ἱερέας· ἐπειδὴ λησμόνησες τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ σου, καὶ ἐγὼ θὰ λησμονήσω τὰ παιδιὰ σου. Ὡσηέ 4:6.

Οἱ λέξεις «Ὁ λαός μου» σημαίνουν λαὸ διαθήκης, καὶ αὐτὸς ὁ λαός τῆς διαθήκης πρόκειται νὰ ἀπορριφθῆ καὶ νὰ καταστραφῆ ἐξαιτίας «ἐλλείψεως γνώσεως». Ὁ κυριακάτικος νόμος στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες εἶναι τὸ ὀρόσημο ὅπου τὰ πράγματα λησμονοῦνται ἢ ἐνθυμούνται. Το «ἐνθυμήθητι τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου» εἶναι ἡ παρούσα ἀλήθεια σε ἐκεῖνο τὸ σημεῖο. Ἐκεῖ εἶναι που ἐνθυμεῖται ἡ πόρνη τῆς Τύρου. Ἐκεῖ εἶναι που ὁ Θεός ἐνθυμεῖται τὶς ἀμαρτίες τῆς Βαβυλώνας στὴν Ἀποκάλυψη.

Καὶ ἤκουσα ἄλλην φωνὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, λέγουσαν, Ἐξέλθετε ἐξ αὐτῆς, λαός μου, διὰ νὰ μὴ συμμετάσχητε εἰς τὰς ἀμαρτίας αὐτῆς καὶ διὰ νὰ μὴ λάβητε ἐκ τῶν πληγῶν αὐτῆς. Διότι αἱ

αμαρτίαι αυτής έφθασαν έως του ουρανού, και ο Θεός ενθυμήθη τας ανομίας αυτής. Απόδοτε εις αυτήν καθώς και αυτή απέδωκεν εις εσάς, και διπλασιάσατε εις αυτήν διπλά κατά τα έργα αυτής· εν τω ποτηρίω το οποίον εγέμισεν, γεμίσατε εις αυτήν διπλούν. Αποκάλυψις 18:4–6.

Εκεί είναι όπου τα τέκνα, δηλαδή η προφητική τελευταία γενεά του Λαοδικειανού Αντβεντισμού, αποκόπτονται. Εκεί είναι όπου εκείνοι τους οποίους ο Δανιήλ αποκαλεί «ασεβείς» φανερόνουν ότι είχαν «λησμονήσει» τον νόμο του Θεού, και το μέρος του νόμου του Θεού που λησμόνησαν είναι οι προφητικοί κανόνες ή νόμοι του Θεού. Το συμπραζόμενο είναι σαφώς ότι στερούνται της «γνώσεως» η οποία αυξάνεται όταν αποσφραγίζεται το βιβλίο του Δανιήλ. Ο Δανιήλ αντιπαραβάλλει τους «σοφούς» προς τους «ασεβείς», και ο Ιησούς τις «φρόνιμες παρθένας» προς τις «μωρές παρθένας». Ο Αμώς προσδιορίζει την ίδια τάξη ως «ωραίες παρθένας», ως εκείνες που αδυνατούν να βρουν το προφητικό μήνυμα το οποίο παριστάνεται από την ανατολή, τον βορρά και τις θάλασσες.

Ιδού, έρχονται ημέρες, λέγει Κύριος ο Θεός, κατά τις οποίες θέλω εξαποστείλει πείνα επί της γης, ουχί πείνα άρτου, ουδέ δίψαν ύδατος, αλλά του να ακούη τις τους λόγους του Κυρίου· και θέλουσι περιπλανηθή από θαλάσσης έως θαλάσσης, και από βορρά μέχρι ανατολής θέλουσι τρέχει εδώ και εκεί διά να ζητήσωσι τον λόγον του Κυρίου, και δεν θέλουσιν ευρεί αυτόν. Εν εκείνη τη ημέρα, αι ωραίαί παρθένοι και οι νέοι άνδρες θέλουσιν αποκάμει από της δίψης. Οι ομνύοντες εις την αμαρτίαν της Σαμαρείας και λέγοντες, Ζη ο θεός σου, ω Δαν· και, Ζη ο τρόπος της Βηρ-σαβεέ· και αυτοί θέλουσι πέσει και δεν θέλουσιν αναστηθή πλέον. Αμώς 8:11–14.

Το μήνυμα που δεν μπορούν να βρουν παριστάνεται από τον τόπο όπου αναζητούν, καθώς «περιπλανώνται από θαλάσσης εις θάλασσαν, και από βορρά έως ανατολής». Ο Αμώς λέγει ότι αυτές οι «ωραίες παρθένοι» βρίσκονται σε «λιμό» του να ακούσουν «τόν λόγον του Κυρίου», και ότι «έν εκείνη τη ημέρα θέλουσι περιτρέχει εκεί και εκεί διά να ζητήσωσι τον λόγον του Κυρίου, και δεν θέλουσιν ευρεί αυτόν». Το μήνυμα που αποσφραγίσθηκε από το βιβλίο του Δανιήλ στον καιρό του τέλους, το 1989, σε έκπλήρωση του έδαφίου σαράντα καθώς και του έδαφίου δέκα του ένδεκάτου κεφαλαίου, συνοψίζεται στα τελευταία δύο έδάφια του ένδεκάτου κεφαλαίου.

Αλλά άγγελιαί εκ της ανατολής και εκ του βορρά θα ταραξούν αυτόν· διά τουτο θα εξέλθη μετά μεγάλης μανίας, διά να άφανίση και να έξολοθρεύση πολλούς. Και θα φυτεύση τας σκηνάς του παλατίου αυτού μεταξύ των θαλασσών έν τῷ ένδόξῳ άγίῳ ὄρει· άλλ' ἤξει εις τὸ τέλος αυτού, και ουδεις θα βοηθήση αυτόν. Δανιήλ 11:44, 45.

Αι μωραί, ωραίαί και πονηραί παρθένοι, αι στερούμεναι του ελαίου, το μήνυμα της ανατολής, του βορρά και των θαλασσών, αι οποίαί απέρριψαν τη γνώση και τη διαθήκη και τον Νόμο του Θεού, ενθυμούνται υπό του Θεού κατά τον νόμον της Κυριακής. Τρεις μάχαι παριστώνται εις τα εδάφια δέκα έως δεκαπέντε. Διακρίνω τας τρεις αυτάς μάχας εις τρεις ιστορίας, αλλά αποτελούν επίσης μία γραμμήν όταν θεωρούνται από κοινού, διότι το εδάφιον δέκα ανοίγει τον «καιρόν του τέλους» και, ως εκ τούτου, εγκαινιάζει μίαν τριμερή διαδικασία δοκιμασίας.

Το δέκατο εδάφιο συνδέεται με τους επτά καιρούς του Λευιτικού είκοσι έξι και, επομένως, με τα θεμέλια του Αντβεντισμού και το έργο του William Miller. Το δεύτερο βήμα των τριών βημάτων

είναι μια οπτική δοκιμασία που άρχισε όταν φανερώθηκε το φως του ενδέκατου εδαφίου και ο πόλεμος στην Ουκρανία. Η δεύτερη δοκιμασία είναι οπτική και αντιπροσωπεύει μια δοκιμασία σχετικά με την ικανότητά μας να αναγνωρίζουμε τα τρέχοντα γεγονότα υπό το φως του προφητικού Λόγου του Θεού. Η τρίτη δοκιμασία είναι η Μάχη του Πανίου του δεκάτου πέμπτου εδαφίου, όπου το όνομα του Σίμωνος Βαριωνᾶ μεταβλήθηκε σε Πέτρο, και έτσι σημείωσε τη σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων αμέσως πριν από το κλείσιμο της δοκιμαστικής περιόδου στον κυριακάτικο νόμο του δεκάτου έκτου εδαφίου.

Όταν εξετάζουμε την εμφάνιση του Αντιόχου του Μεγάλου σε καθεμιά από τις τρεις μάχες που παριστάνονται στα εδάφια δέκα, ένδεκα και δεκαπέντε, διακρίνουμε επίσης, στην ιστορία των εδαφίων εννέα έως δεκαέξι, την άνοδο και την πτώση του ψευδοπροφήτη της βιβλικής προφητείας.

Τα εδάφια ένα έως τέσσερα προσδιορίζουν την άνοδο και την πτώση της δύναμης του δράκοντος. Τα εδάφια εννέα και δέκα προσδιορίζουν αντιστοίχως το 1798 και το 1989 και, πράττοντας τούτο, τα εδάφια εννέα έως δεκαέξι προσδιορίζουν την άνοδο και την πτώση του ψευδοπροφήτη. Τα εδάφια σαράντα έως σαράντα πέντε αντιπροσωπεύουν την άνοδο και την πτώση του θηρίου. Τα εδάφια εννέα και δέκα ευθυγραμμίζονται επίσης με τις δύο «καιρούς του τέλους» του εδαφίου σαράντα, το 1798 και το 1989.

Η Αδελφή Γουάιτ μάς πληροφορεί με σαφήνεια ότι η παρερμηνεία του «καιρού του τέλους» προκαλεί σύγχυση ως προς το πού πρέπει να εφαρμοσθούν οι προφητείες.

«Πολλοί πράττουν το ίδιο πράγμα σήμερα, το 1897, επειδή δεν είχαν εμπειρία στο δοκιμαστικό μήνυμα που περιλαμβάνεται στα μηνύματα του πρώτου, του δευτέρου και του τρίτου αγγέλου. Υπάρχουν εκείνοι που ερευνούν τις Γραφές για αποδείξεις ότι τα μηνύματα αυτά βρίσκονται ακόμη στο μέλλον. Συγκεντρώνουν στοιχεία υπέρ της αλήθειας των μηνυμάτων, αλλά παραλείπουν να τους αποδώσουν τη δέουσα θέση τους στην προφητική ιστορία. Γι' αυτό, τέτοιοι άνθρωποι διατρέχουν τον κίνδυνο να παραπλανήσουν τον λαό όσον αφορά τον προσδιορισμό της θέσης των μηνυμάτων. Δεν βλέπουν ούτε κατανοούν τον καιρό του τέλους, ούτε πότε πρέπει να τοποθετηθούν τα μηνύματα. Η ημέρα του Θεού έρχεται με αθόρυβο βήμα, αλλά οι δήθεν σοφοί και μεγάλοι άνδρες φλυαρούν περί “ανώτερης παιδείας”, την οποία υποθέτουν ότι προέρχεται από πεπερασμένους ανθρώπους. Δεν γνωρίζουν τα σημεία της έλευσης του Χριστού, ούτε του τέλους του κόσμου.» Sermons and Talks, τόμος 1, 290.

Το θέμα του δεκάτου εδαφίου είναι ο «καιρός του τέλους» και στο ενδέκατο κεφάλαιο προσδιορίζονται αρκετοί «καιροί των τελών». Εάν «δεν βλέπετε και δεν κατανοείτε» τον «καιρό των τελών» στο ενδέκατο κεφάλαιο, δεν θα γνωρίζετε πότε «να τοποθετήσετε τα μηνύματα». Εκείνη λέγει: «υπάρχουν εκείνοι που ερευνούν τις Γραφές», και, όπως συμβαίνει με όλους τους προφήτες, τα λόγια της απευθύνονται στις έσχατες ημέρες· επομένως, στις έσχατες ημέρες εκείνοι τους οποίους προσδιορίζει είναι μια τάξη ανθρώπων που δεν κατανοεί τον καιρό του τέλους, και έτσι είναι επίσης οι «ωραίες παρθένοι» του Αμώς, οι οποίες πέφτουν και δεν ανίστανται ποτέ πλέον.

Στο ενδέκατο κεφάλαιο, εδάφιο ένα, ο Δαρείος και ο Κύρος στέκονται μαζί για να σηματοδοτήσουν τον καιρό του τέλους το 1989. Όταν ο Πτολεμαίος πήγε στη Βαβυλώνα και έλαβε αιχμάλωτο τον βασιλέα του βορρά στην Αίγυπτο το 246 π.Χ., προτυπώνοντας κατ' επέκτασιν το 1798, όπως παριστάνεται στα εδάφια επτά έως εννέα, αυτό ήταν ένας «καιρός του τέλους». Το εδάφιο δέκα είναι ο «καιρός του τέλους» το 1989.

Το 1798 είναι το τέλος των δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι ετών της διασποράς εναντίον του βόρειου βασιλείου του Ισραήλ, η οποία άρχισε το 723 π.Χ. Χίλια διακόσια εξήντα έτη αργότερα, το 538, ο παπισμός εξουσίασε επί χίλια διακόσια εξήντα έτη έως το 1798. Το 1798 είναι «καιρός του τέλους», διότι είναι το τέλος των επτά καιρών, καθώς και των χιλίων διακοσίων εξήντα ετών, όπως και των χιλίων διακοσίων ενενήντα ετών του δωδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ. Το 1798 είναι «καιρός του τέλους» και, επομένως, και το 538 είναι επίσης «καιρός του τέλους». Το 538 είναι το τέλος των χιλίων διακοσίων εξήντα ετών κατά τα οποία ο παγανισμός καταπατούσε το αγιαστήριο του Θεού και το στράτευμά Του, πράγμα που προηγήθηκε του παπισμού, ο οποίος επιτέλεσε το ίδιο έργο για το ίδιο χρονικό διάστημα.

Το 538 αντιπροσωπεύει την ενδυνάμωση του παπισμού και, πράττοντας τούτο, αντιπροσωπεύει εκ νέου την ενδυνάμωση του παπισμού κατά τον νόμο της Κυριακής. Ο νόμος της Κυριακής προσδιορίζει έναν «καιρό του τέλους». Επομένως, το εδάφιο δεκαέξι, καθώς και το εδάφιο ένα, τα εδάφια επτά έως εννέα και το εδάφιο δέκα, όλα σηματοδοτούν τον «καιρό του τέλους». Αυτή η αλήθεια πρέπει να γίνεται κατανοητή από εκείνους που γνωρίζουν πότε να τοποθετούν τα μηνύματα. Ο Πομπήιος εκπλήρωσε το εδάφιο δεκαέξι όταν κατέλαβε την Ιερουσαλήμ. Τον ακολούθησαν ο Ιούλιος Καίσαρ, ο Αύγουστος Καίσαρ και ο Τιβέριος Καίσαρ. Η γέννηση του Ιησού ήταν ένας «καιρός του τέλους» και έλαβε χώρα στον καιρό του Αυγούστου Καίσαρος.

Τότε δε θα αναστηθεί στη θέση του ένας εισπράκτορας φόρων μέσα στη δόξα του βασιλείου· αλλά μέσα σε λίγες ημέρες θα συντριβεί, όχι με οργή ούτε σε μάχη. Δανιήλ 11:20.

Το εδάφιο είκοσι προστίθεται στον κατάλογο των «καιρών του τέλους» στο ενδέκατο κεφάλαιο, όπως και ο Τιβέριος Καίσαρ, ο οποίος βασίλευε κατά τη σταύρωση του Χριστού.

Και στη θέση του θα εγερθεί ένα ευτελές πρόσωπο, στο οποίο δεν θα δώσουν την τιμή της βασιλείας· αλλά θα έλθει ειρηνικά και θα αποκτήσει τη βασιλεία με κολακείες. Και με τους βραχίονες κατακλυσμού θα σαρωθούν από μπροστά του και θα συντριβούν· ναι, ακόμη και ο άρχοντας της διαθήκης. Δανιήλ 11:21, 22.

Ο σταυρός στέκει στο κέντρο της προφητικής εβδομάδας, την οποία ο Χριστός ήλθε να επικυρώσει με πολλούς.

Και θέλει στερεώσει τη διαθήκη με πολλούς διά μία εβδομάδα· και εν τω μέσω της εβδομάδος θέλει παύσει τη θυσία και την προσφορά, και διά την υπερεξάπλωση των βδελυγμάτων θέλει καταστήσει αυτήν έρημον, έως της συντελείας, και το ορισμένον θέλει εκχυθεί επί την ερημωμένην. Δανιήλ 9:27.

Στο μέσον της εβδομάδος, έχουμε μία αρχή και ένα τέλος, διότι οι πρώτες χίλιες διακόσιες εξήντα ημέρες έληξαν ακριβώς εκεί όπου άρχισαν οι επόμενες χίλιες διακόσιες εξήντα ημέρες. Η

εβδομάδα αντιστοιχεί προς τους επτά καιρούς της διασποράς εναντίον του βόρειου βασιλείου, το οποίο εκπροσωπούσε τόσο τον παγανισμό όσο και τον παπισμό που καταπατούν το αγιαστήριο και το στράτευμα.

Κατόπιν άκουσα έναν άγιο να μιλά, και ένας άλλος άγιος είπε προς εκείνον τον άγιο που μιλούσε: Έως πότε θα διαρκεί η όραση περί της παντοτεινής θυσίας και της παράβασης της ερημώσεως, ώστε και το αγιαστήριο και το στράτευμα να παραδοθούν για να καταπατούνται; Δανιήλ 8:13.

Το 538 είναι «καιρός του τέλους» και εναρμονίζεται με τον σταυρό, ο οποίος επίσης αποτελεί το τέλος μιας προφητικής περιόδου. Το 538 και ο σταυρός παρέχουν δύο μάρτυρες ότι τόσο η αρχή όσο και το τέλος μιας προφητείας επισημαίνονται προφητικώς ως «καιρός του τέλους».

Τα εδάφια είκοσι ένα και είκοσι δύο, το εδάφιο είκοσι, το εδάφιο δεκαέξι, το εδάφιο δέκα, τα εδάφια επτά έως εννέα και το εδάφιο ένα όλα επισημαίνουν τον «καιρό του τέλους». Το εδάφιο είκοσι τρία προσδιορίζει τη συμμαχία που οι Μακκαβαίοι Ιουδαίοι συνήψαν με την ειδωλολατρική Ρώμη κατά τα έτη 161 έως 158 π.Χ. Η ιστορία της Ασμοναϊκής Δυναστείας, από την αρχική τους μάχη έως την κατάληξή της στην καταστροφή της Ιερουσαλήμ το 70 μ.Χ., αντιπροσωπεύει τον αποστατημένο Προτεσταντισμό στις Ηνωμένες Πολιτείες, ο οποίος αρχίζει το 1844, στο τέλος μιας χρονικής προφητείας, και επομένως σε έναν «καιρό του τέλους», και καταλήγει στον νόμο της Κυριακής, όπως αυτός παριστάνεται από το 70 μ.Χ.

Το εδάφιο είκοσι τρία προσδιορίζει έναν «καιρό του τέλους» το 167 π.Χ. στη μάχη της Μωδεΐν, και επίσης το 70 μ.Χ., αμφότερα προτυπώνοντας αντιστοίχως το 1844 και τον νόμο της Κυριακής. Το εδάφιο είκοσι τρία, τα εδάφια είκοσι ένα και είκοσι δύο, το εδάφιο είκοσι, το εδάφιο δεκαέξι, το εδάφιο δέκα, τα εδάφια επτά έως εννέα και το εδάφιο ένα, όλα σηματοδοτούν τον «καιρό του τέλους».

Το εδάφιο είκοσι τέσσερα προσδιορίζει την τριακοσιοεξηκονταετή υπεροχή της ειδωλολατρικής Ρώμης, επισημαίνοντας έτσι τόσο την αρχή το 31 π.Χ. όσο και το τέλος το 330 ως «καιρό του τέλους». Το εδάφιο είκοσι επτά και το εδάφιο είκοσι εννέα προσδιορίζουν τόσο την αρχή όσο και το τέλος εκείνης της περιόδου· έτσι, το εδάφιο είκοσι τέσσερα, το εδάφιο είκοσι επτά, το εδάφιο είκοσι εννέα, το εδάφιο είκοσι τρία, τα εδάφια είκοσι ένα και είκοσι δύο, το εδάφιο είκοσι, το εδάφιο δεκαέξι, το εδάφιο δέκα, τα εδάφια επτά έως εννέα και το εδάφιο ένα όλα επισημαίνουν τον «καιρό του τέλους».

Ο τριακοστός πρώτος στίχος προσδιορίζει το 538, όταν τέθηκε το βδέλυγμα της ερημώσεως, και οι στίχοι τριάντα έξι και σαράντα προσδιορίζουν το 1798 ως τον «καιρό του τέλους». Το 538 στον τριακοστό πρώτο στίχο και το 1798 στους στίχους τριάντα έξι και σαράντα, οι στίχοι είκοσι επτά και είκοσι εννέα, ο στίχος είκοσι τέσσερα, ο στίχος είκοσι τρία, οι στίχοι είκοσι ένα και είκοσι δύο, ο στίχος είκοσι, ο στίχος δεκαέξι, ο στίχος δέκα, οι στίχοι επτά έως εννέα και ο στίχος ένα, όλα προσδιορίζουν τον «καιρό του τέλους».

Ο «καιρός του τέλους» επισημαίνεται δεκατρείς φορές πριν από το εδάφιο σαράντα ένα, το οποίο είναι ο νόμος της Κυριακής, και ένας ακόμη «καιρός του τέλους», όπως και το εδάφιο σαράντα

πέντε, όταν ο πάπας φθάνει στο τέλος του χωρίς κανέναν να τον βοηθήσει. Δεκαπέντε φορές ο «καιρός του τέλους» εντοπίζεται στο ενδέκατο κεφάλαιο. Το θέμα του εδαφίου δέκα είναι ο «καιρός του τέλους». Αντιπροσωπεύει τις αλήθειες που αποσφραγίζονται στον καιρό της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων.

Θα συνεχίσουμε στο επόμενο άρθρο.